

“Брате, рекла му съ нисъкъ гласъ, защо си”
закъсила тука? “Не знаеш ли че лвътъ
е сега въ край-тъ на планинѣ-тѣ? Стани и
бѣгай колко можешъ поскоро, ако искашъ да не
паднешъ въ покти-тѣ му, както и азъ паднахъ.”

“Кадѣ да бѣгамъ?” попытало агне-то треперешкомъ. “Само едно място има, отговорила
овца-та, дѣто можешъ да бѫдешъ безъ бѣдъ
отъ льва и то е ограда-та на коѣто ограни-
ченія-та не можаше ты да търпишь. Но ако
и да избѣгна лесно отъ неї, птища-та обаче,
дѣто завождатъ тамъ, сѫ толкози не-
проходимы, щото нарѣдко нѣкои отъ настъ у-
потрѣбяватъ това срѣдство за да ся изба-
вятъ отъ льва.”

“Дѣ прочее можж да отидѣ?” попытало агне-
то, съ по голѣмъ страхъ.

“Каждѣ и да отидешъ, отговорила овца-та, до-
дѣ сѣдишь у тѣзи горы, не можешъ да си без-
опасно замного врѣме отъ льва.” — Въ сѫщѣ-тѣ
минутѣ показали ся много овци, които сла-
зяли отъ планинѣ-тѣ, и, като че гы гонилъ
нѣкой, бѣгалы твърдѣ силно; но отъ причи-
нѣ-тѣ на тъининѣ-тѣ, Неискусство не можа-
ло да различи чисто да ли непріятель-тѣ на-
истинѣ иде слѣдѣ тѣхъ или не; и съ много го-
лѣмо утѣсненіе извидало: “Що да сторѣж за
да ся отървѣ отъ льва?” “Злочесто агне!”
отговорила ранена-та полумъртва овца, “азъ,
макаръ че толкось ся трудихъ да тя извадѣ
изъ безопасно-то място, сега быхъ ти по-
казала, ако бѣ възможно, какъ да ся върнешъ
тамъ. Даво, вмѣсто да прѣдумамъ тебѣ да